



Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

"TIESOS DRAUGAS EKSTRA"

Naujienlaiškis Nr. 147

*„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32*

Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

- **C.S. Lewis.** Dvi tikėjimo prasmės
- **Frensis Dreikas.** Kapitono malda
- Mūsų kalendorius

C.S. Lewis. Dvi tikėjimo prasmės



C.S.Lewis

Šioje dalyje kalbėsiu apie tai, ką krikščionys vadina tikėjimu. Bendriausiais bruožais kalbant, krikščionys žodžiui „tikėjimas“ teikia dvi reikšmes, arba yra du jo vartojimo lygiai. Juos aš ir ketinu apžvelgti.

Pirmąją prasmę – tai paprasčiausias tikėjimas, priimančias krikščioniškas tiesas arba besilaikantis jų. Tai labai paprasta. Bet žmonės stebina – bent jau stebino mane patį – kad krikščionys tikėjimą laiko dorybe. Ir aš klausdavau savęs: kokia gi tai dorybė, kas gi čia moralaus ar amoralaus, kad kai kuriais teiginiais tikima, o kai kuriais ne? Akivaizdu, sakydavau aš, kad sveiko proto žmogus priima

ar atmeta kokį nors teiginį ne todėl, kad jis taip nori ar nenori, bet todėl, kad šis jam atrodo geras arba blogas. Jei asmuo, vertindamas teiginį, apsirinka, nereiškia, kad jis blogas žmogus, bet kad jis nelabai protingas. Bet būtų iš viso kvaila, jei jis, manydamas, jog visiems akivaizdus dalykas yra blogas, vis tiek bandytų prisiversti juo tikėti.

Tokios nuomonės laikyčiausi ir šiandien. Bet vienas dalykas, kurio nesupratau (to iki šiol nesupranta daugelis žmonių), buvo štai koks. Aš maniau, kad jei sykį žmogaus protas yra priėmęs kokią nors tiesą, jis automatiškai laikysis jos, nebent atsirastų kokia rimta priežastis ją pakeisti. Tai yra, aš buvau įsitikinęs, kad žmogaus protas visiškai pavaldus logikai. Tačiau taip nėra.

Pavyzdžiui, nors logika man sako, kad anestetikai negali manęs uždusinti ir kad prityrę chirurgai nepradės operacijos tol, kol tvirtai neįsitikins, jog tikrai nieko nejaučiu, tačiau jiems guldant mane ant operacinio stalo ir dedant tą baisią kaukę ant veido, mane lyg vaiką suima paniška baimė. Pradedu galvoti, kad galiu uždusti, baiminuosi, kad jie ims mane pjaustyti anksčiau, negu prarasiu sąmonę. Kitaip tariant, aš prarandu tikėjimą anestezija. Prarandu jį ne todėl, kad logika stipresnė už tikėjimą; atvirkščiai, kaip tik mano tikėjimas yra pagrįstas logika. Iš tiesų, viskas tėra mano vaizduotė ir jausmai. Kova vyksta tarp tikėjimo ir proto iš vienos pusės ir emocijų bei vaizduotės iš kitos.

Aš buvau įsitikinęs, kad žmogaus protas visiškai pavaldus logikai. Tačiau taip nėra.

Pamąstę surastumėte begales tokių pavyzdžių. Tarkime, kad žmogus žino, ne sykį jau yra patyręs, kad jo pažįstama daili mergina yra melagė, negalinti išlaikyti paslapties, ir kad ja pasitikėti negalima; tačiau vėl būdamas kartu su ja, jis kaipmat praranda tikėjimą šiuo nedideliu žinojimu, pradėdamas galvoti "gal šį sykį ji bus kitokia", ir dar kartą apsikvailina, patikėdamas jai tai, ko patikėti negalima. Jo jautimai ir emocijos sugriovė tikėjimą tuo, ką jis tikrai žinojo.

Arba įsivaizduokime berniuką, besimokantį plaukti. Protu jis suvokia, kad žmogaus kūnas, vandenyje neprilaikomas, nebūtinai ims skęsti: juk šimtus kartų yra matęs plaukiančius žmones. Bet ar jis tuo tikės, kai jo mokytojas paleis jį vieną laikytis vandenyje? O gal jis staiga nustos tuo tikėti ir persigandęs ims skęsti?

Tas pats nutinka su krikščionybe. Aš visai nerekomenduoju asmeniui, kurio visi protingi argumentai kalba prieš krikščionybę, ją priimti. Tai nėra kelias į tikėjimą. Galėčiau papasakoti, kas šiam žmogui nutiktų per kelias ateinančias savaites. Atėjus laikui, jį pasiektų blogos naujienos, nenumatyti rūpesčiai, gal tektų jam apsigyventi tarp daugybės netikinčių žmonių, ir staiga prieštaringi jausmai imtų atakuoti jo tikėjimą. Gal ateitų momentai, kai jis išsigeistų moters, užsinorėtų pameluoti ar pasijustų pernelyg savimi patenkintas, o gal susidarytų palankios aplinkybės ne visai doru būdu užsidirbti šiek tiek pinigų: akimirkos, kai visai paranku galvoti, jog krikščionybė nėra teisi. Ir vėl su nauja jėga imtų pulti geismai ir abejonės.

Aš nekalbu apie tuos atvejus, kai prieš krikščionybę iškyla naujų svarių argumentų. Būtina žiūrėti į juos visu rimtumu, ir tai visai kas kita. Kalbu apie tą metą, kai susidaro priešiška krikščionybei nuotaika.



Tikėjimas taja prasme, kuria čia vartoju šį žodį, yra menas nekeisti savo supratimo apie sykį protu priimtus dalykus, kokia bebūtų nuotaika. Nes nuotaikos keičiasi, nepriklausydamos nuo požiūrio, kurį yra priėmęs jūsų protas. Tai žinau iš patirties. Ir nors esu krikščionis, kartais mano nuotaika būna tokia, jog viskas atrodo neįtikėtina. Bet kai buvau ateistas, būdavo nuotaikų, kai krikščionybė atrodė gąsdinančiai teisi. Tokios nuotaikos, sukylančios prieš tikrąją jūsų esmę, neišvengiamos. Štai kodėl tikėjimas yra tikra dorybė: kol neišmokote suprasti savo nuotaikų kilmės, nebūsite nei geras krikščionis, nei geras ateistas, o tik nepastovumu pasižymintis asmuo, valdomas oro permainų ir virškinimo. Pagaliau tikėjimas yra įgūdis, kurį reikia lavinti.

Pats pirmas žingsnis yra pripažinti tiesą, kad jūsų nuotaikos kinta. Kitas – pasirūpinti, jei vis tik priėmėte krikščionių tikėjimą, kad ilgesnį laiką kasdien skirtumėte laiko

krikščioniškoms tiesoms apmąstyti. Nes kasdieninės maldos, religiniai skaitymai ir bažnyčios lankymas yra būtina krikščioniško gyvenimo dalis. Reikalingas nuolatinis priminimas to, ką tikime. Savaimė nesilaiko nei šis tikėjimas, nei kuris kitas. Tikėjimui reikia maisto. Išgaminavus šimtą žmonių, praradusių tikėjimą krikščioniškomis tiesomis, būtų įdomu sužinoti, kiek iš tikrųjų tokių, kurių elgesį nulėmė sąžiningai keliami klausimai? Gal dauguma jų buvo tarsi kokios nematomos srovės paprasčiausiai nunešti į šalį?

Dabar norėčiau apžvelgti tikėjimo klausimą aukštesniąja prasme. Tai pats sunkiausias iš visų dalykų, kuriuos teko iki šiol aptarti. Man būtų patogiausia jį pateikti per nusižeminimo sąvoką.

Atmenate, esu sakęs, kad pirmasis žingsnis prie nusižeminimo žengiamas pripažįstant savo išdidumą. Noriu pridurti, kad kitas žingsnis – pabandyti įgyvendinti krikščioniškas tiesas. Bet skirti tam tik savaitę per maža, nes pradžioje visados viskas einasi lyg sviestu patepta. Reiktų šešių savaičių. Per šį laikotarpį, nors ir gali tekti sugrįžti prie to lygio, nuo kurio pradėjome, sužinotume nemažai tiesos apie save.

Nė vienas nežino, koks jis pats blogas, kol iš visų jėgų nepabando būti geras. Kažkodėl paplitęs kvailas požiūris, kad geri žmonės nepažįsta pagundų. Tai akivaizdus melas. Tik tie, kurie gundomi bando priešintis, žino, kokia tai baisi jėga. Todėl ir galite suprasti, kad ne pasiduodami, o kovodami sužinote, kokia galinga priešų armija. Bandydami eiti prieš vėją, o ne pavėjui, patiriate, koks jis gali būti stiprus. Žmogus, kuris pasiduoda pagundai nepraėjus penkioms minutėms, taip ir nesužino, kas būtų įvykę pakentėjus valanda ilgiau. Štai kodėl blogi žmonės taip mažai žino apie blogį. Nes visados užleisdami jam kelią, jie nugyveno saugų gyvenimą.

Mes taip ir nesužinosime, kokią potencialią turi blogis, esantis mumyse, kol nepabandysime jo įveikti. Kristus – vienintelis žmogus, kuris niekad nepasidavė gundomas, žmogus, vienintelis iki galo žinantis, kas yra gundymas, – vienintelis tikras realistas. Ir labai gerai.

Pagrindinis dalykas, kurio išmokstame, bandydami gyventi pagal krikščioniškas tiesas, – tai pralaimėti. Minties, jog Dievas buvo mums parengęs egzaminą, per kurį pasistengus galima gauti gerą pažymį, tenka atsisakyti. Ir jei mums buvo kilusi idėja, kad pavyks sudaryti tam tikros rūšies sandėrį su Dievu – jei tik gerai įvykdysime savo pažadus, Dievas, laikydamasis teisingumo, bus priverstas įvykdyti savuosius, – jos taip pat turėsime atsisakyti.

Pagrindinis dalykas, kurio išmokstame, bandydami gyventi pagal krikščioniškas tiesas, – tai pralaimėti.

Manau, kad kiekvienas, kurio tikėjimas į Dievą dar tebėra miglotas, jau prieš tapdamas krikščionimi turėjo savo mintyse tam tikrą įvaizdį apie egzaminą arba sandėrį. Tačiau susidūrimas su tikra krikščionybe turėtų visų pirma išsklaidyti bet kokį panašų vaizdinį. Kai kurie žmonės, pajutę, kad ši jų idėja sudaužyta į šipulius, nusivilia krikščionybe ir iš jos pasitraukia. Atrodo, jie manė, kad Dievas mąsto labai ribotai. Tuo tarpu Jis žino viską, kas vyksta mumyse. Vienas iš esminių dalykų, dėl kurių egzistuoja krikščionybė – tai sudaužyti šią idėją į smulkiausias gabalėlius. Dievas laukė akimirkos, kada jūs pagaliau suvoksitė, kad čia kalbama ne apie balus per egzaminą, o Jis pats nėra nieko jums skolingas.

Po to eina kitas atradimas. Kiekvienas jūsų sugebėjimas, kaip antai mąstyti arba judinti galūnes, yra jums duotas Dievo. Jeigu jūs paskirtumėte kiekvieną savo gyvenimo akimirksnį išimtinai Jam, net ir tada vargu ar atsirastų kas nors, kas iš tiesų nebūtų Jo. Į ką panašus žmogus, kuris kalba, kad jis kažką daro dėl Dievo arba ką nors aukoją Dievui? Tai iš tikro panašu į vaiką, kuris ateina pas tėvą ir sako: "Tėti, duok man šešis pensus, kad nupirkčiau tau gimimo dienai dovaną". Žinoma, tėvas duoda, ir jam malonu gauti iš vaiko dovaną. Ir visa tai labai gražu ir teisinga, bet

tik kvailys manys, kad šiuo sandėriu ką nors pelnė tėvas. Kai žmogus pagaliau supranta šiuos du dalykus, Dievui kelias atviras. Tik tada iš tikrųjų prasideda gyvenimas. Dabar žmogus pabudęs. Todėl metas pradėti kalbėtis apie tikėjimą antrąja prasme.

Prieš pradėdamas, noriu visu rimtumu atkreipti jūsų dėmesį į štai ką: jei šis skyrius jums nereikia nieko, jei jums atrodo, kad jame stengiamasi atsakyti į klausimus, kurių jūs ne neklaustumėte, galite jo ne neskaityti. Ir daugiau tuo nesirūpinkite. Kai kurie krikščioniški dalykai gali būti visai suprantami iš išorinės pusės, krikščionimi ir nebūnant.

Bet yra dalykų, kurių negalima suprasti nenuėjus gero galo krikščioniško kelio. Kalbama apie labai praktiškus dalykus, nors iš pirmo žvilgsnio jie tokie neatrodo. Jie tarsi nurodo kryptis, kryžkeles, pasitaikančias pakeleje, ir todėl nieko nesako tiems, kurie šių vietų dar nepasiekė. Taigi, jei randate krikščioniškuose raštuose teiginių, su kuriais nežinote ką daryti, nesijaudinkite. Palikite juos ramybėje. Reikės ne vieno metų, kol vieną dieną staiga suprasite, ką tai galėjo reikšti. Nes suvokus dabar, galėtų būti net žalinga.

Žinoma, visa tai, ką dabar sakau, gali atsigręžti prieš mane patį lygiai kaip ir prieš bet kurį kitą. Dalykas, kurį ruošiuosi išaiškinti šiame skyriuje, gali pranokti mano nusimanymą. Gali paaiškėti, kad maniau, jog kažką supratau, kai iš tiesų nebuvo supratęs nieko. Todėl galiu tik prašyti mokytesnių ir labiau patyrusių krikščionių atidžiai sekti mano mintį ir pranešti, kur aš klystu, o kitų C nepriimti akiai, tiesiog paprasčiausiai paklausti, nes tai, ką sakau, gali būti jiems naudinga, ir visai ne dėl to, kad esu įsitikinęs savo teisumu.

Taigi bandysiu kalbėti apie tikėjimą antrąja, aukštesniąja prasme. Ką tik sakiau, kad toks tikėjimo supratimas atsiranda kaip tik tada, kai žmogus padaro viską, ką gali, kad įgyvendintų krikščioniškus principus, ir kai pastebi, kad atsisakė visko. Be to, kai jis, net ir visko neatsisakydamas, suvokia, kad viskas, ką jis galėjo Dievui duoti, ir taip buvo Jo. Kitaip sakant, jis pastebi visišką savo bankrotą.

Todėl dar kartą kartoju, kad Dievui mūsų darbai nėra svarbiausias dalykas. Jam labiau rūpi, kad taptume tokie, kokius Jis mus regėjo kurdamas pasaulį, tikėdamasis, kad būsime panašūs į Jį ir liksime tam tikrais saitais su Juo susiję. Tai nereikia, lyg norėčiau pridurti "ir susiję tam tikru būdu vienas su kitu", nes tai savaime įeina: jeigu jūsų santykis su Juo yra teisingas, jūs neišvengiamai palaikysite teisingą santykį su visais artimais žmonėmis, Jo kūriniais, panašiai kaip dviračio rato stipinai, tiksliai sustatyti į stebulę, užima ratlankyje vienas kito atžvilgiu teisingą poziciją. Ir kol žmogus mąsto apie Dievą tarsi apie kokį egzaminuotoją, kuriam jis privalo atlikti kontrolinį darbą, arba kaip apie sandėrio priešingą pusę, kol mąsto, kad santykiuose su Dievu gali kelti abipusius reikalavimus – teisingo ryšio su Dievu dar nėra. Jis užsimiršta, kas yra pats ir kas yra Dievas; tikri santykiai neįmanomi tol, kol žmogus neatranda tiesos, kad mes patys nieko padaryti negalime.

Jeigu jūsų santykis su Dievu yra teisingas, jūs neišvengiamai palaikysite teisingą santykį su visais artimais žmonėmis, Jo kūriniais.

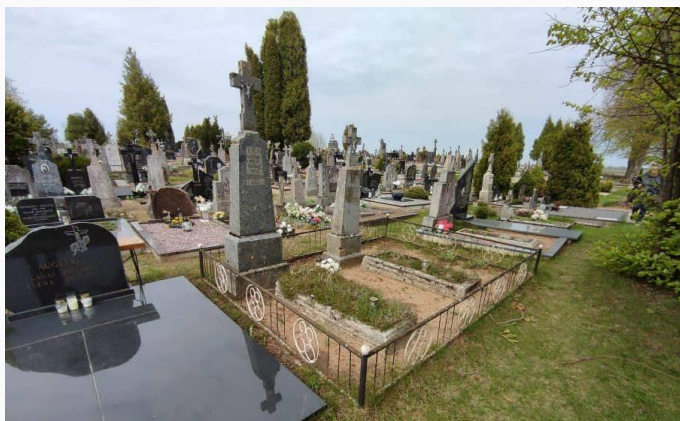
Sakydamas "neatranda", turiu galvoje tikrą atradimą, o ne mėgdžiojimą lyg papūgos. Nes bet kuris vaikas, gavęs religinį išsilavinimą, gali labai lengvai paaiškinti, kad mes negalime nieko paaukoti Dievui, kas nebūtų Jo ir kad to nepadarome kaip reikiant, visuomet surasdami ką pasilikti sau. Aš kalbu apie tikrą atradimą, paremtą asmeniniu patyrimu.

Savo nesugebėjimą paklusti Dievo įstatymui pastebime tik po to, kai jau esame iš visų jėgų pabandę jį vykdyti. Tol, kol iš tikrųjų nepabandėme, visados giliai mintyse pasiliks iliuzija, kad jei kitą kartą pabandytume dar labiau, galų gale mums pavyktų būti išties geriems. Ir tikrai,

kelionė Dievo link – tai moralinių pastangų kelias, bandymas pasistengti vis labiau ir labiau. Tačiau pastangomis trokštamo tikslo negalima pasiekti. Visi šie bandymai veda mus į tokią vidinę būseną, kuri privers mus kreiptis į Dievą: "Tai ne mano jėgoms. Dieve, tu daryk".

Todėl meldžiu jus, tik nepradėkite iškart savęs klausinėti: "Ar dabar jau ta akimirka?" Neįsitempkite laukdami to momento, be atvangos stebėdami savo mintis. Taip darydami jūs esate neteisingame kely. Patys svarbiausi dalykai mūsų gyvenime įvyksta mums nė nenumanant to. Ar reikia žmogui pačiam sau sakyti: "Štai augu"? Tai, ką vadiname "augimu", pamatome tik pažvelgę atgal, kada tai jau įvyksta.

Patyrinėkime paprasčiausią savo patirtį: jei pernelyg stengsimės stebėti, ar kartais dar neužmigome, greičiausiai liksime be miego. O gal nebūtinai tai, apie ką čia kalbu, turės įvykti staiga, kaip šv. Pauliui; tai gali ateiti lėtai ir palaipsniui, kad negalėsite pasakyti, kurią valandą ir net kuriais metais tai nutiko. Svarbiausia čia tai, kad įvyksta pasikeitimas, o ne tai, ką jo metu jaučiame. Tai, kad nustosite pasitikėti savo jėgomis ir desperatiškai stengtis viską daryti patys, pagaliau palikdami tai Dievui, ir bus šio pasikeitimo pasekmė.



Žinau, jog mano žodžiai "palikdami tai Dievui" gali būti suprasti neteisingai, bet kol kas tebūnie, kaip pasakyta. O jų prasmė yra tokia, kad krikščionis viską patiki Kristui; jame glūdi viltis, kad Kristus kažkokiu būdu perteiks savo tobulą paklusnumą, su kuriuo jis praėjo visą savo gyvenimo kelią nuo gimimo iki Golgotos: kad Kristus padarys žmogų panašų į save, padėdamas jam įveikti jo trūkumus. Krikščioniška kalba kalbant, Jis pasidalys su mumis savo "išsūnyste", padarydamas mus "Dievo sūnumis" kaip Jis pats. Taip žiūrint, Kristus duoda mums nieko

atgal negaudamas; mažą to, Jis viską aukoja, net mainais nieko negaudamas. Tam tikra prasme viso krikščioniško gyvenimo esmė ir yra priimti šią nepaprastą auką. Tačiau sunkiausia suprasti, kad viskas, ką esame padarę arba dar padarysime, yra niekas. Mes norėtume, kad Dievas iškaitytų mūsų gerąsias ypatybes, nepastebėdamas blogųjų. Ir vėlgi tam tikra prasme galima pasakyti, kad nė viena pagunda nebus įveikta, kol nenustosime bandyti įveikti ją patys, – kol neprisipažinsime esą nugalėti. Tačiau mesti šių pastangų negalime tol, kol nepabandėme iš visų jėgų pasipriešinti. Ir vėlgi, dabar jau kita prasme, – tai, kad atidavėte viską į Kristaus rankas, žinoma, dar nereikia, kad nebereikia stengtis. Pasitikėti Juo – tai bandyti daryti, ką Jis liepia.

Kokia prasmė sakyti, kad gerbiate kitą asmenį, jei nepriimate jo patarimo. Todėl jeigu jūs save tikrai Jam patikėjote, stengsitės Jam paklusti. Bet stengsitės kitaip, mažiau susirūpinę, darydami tai ne tam, kad išsigelbėtumėte, nes Jis jau pradėjo jus gelbėti. Nesitikėdami, kad dangus jums bus dovanotas kaip užmokestis už darbus, bet patys norėdami taip elgtis, nes silpna dangaus šviesa jau yra apšvietusi ir jus.

Krikščionys dažnai ginčydavosi, kuris kelias pas Dievą geresnis: per gerus darbus ar per tikėjimą į Kristų. Nežinau, ar iš viso turiu teisę šiuo sunkiu klausimu kalbėti, bet kartais man tai atrodo panašu į bandymą nustatyti, kuri žirklių pusė kerpant reikalingesnė. Rimtos moralinės pastangos yra vienintelis dalykas, galintis jus atvesti prie supratimo, kaip beviltiška tai daryti. Todėl išgelbėti nuo nusivylimo ir nevilties jus gali tik tikėjimas į Kristų, iš kurio kyla geri darbai.

Šis dalykas gal taptų kiek suprantamesnis, jei pasakytume, jog praeityje egzistavo dvi krikščionybės srovės, kurių praktikoje ši tiesa virto tarsi parodija, ir už tai jos buvo labai kritikuojamos kitų krikščionių. Viena tokia kryptis (labai už tai smerkiama) laikėsi tokios nuomonės: "Svarbiausia geri darbai. Geriausias darbas yra auka. Pati geriausia auka – pinigai. O pinigus geriausia duoti Bažnyčiai. Todėl duokite mums 10 000 svarų ir būkite ramūs dėl savo ateities". Atsakas į šią nesąmonę savaime aiškus: darbai, kuriuos darome norėdami pelnyti dangų, jau nėra geri darbai, o paprasčiausia prekyba.

Kitas paklydimas buvo sakyti: "Svarbiausia tikėjimas. Tad jeigu jūs turite tikėjimą, visai nesvarbu, ką darote. Nuodėmiauk, mielasis, smagiai leisk laiką, nes Kristus vis tiek pasirūpins, kad priėjęs savo amžiaus galą, būtum išgelbėtas". Atsakymas į šią kvailystę yra toks: jei tai, ką vadinate tikėjimu į Jėzų Kristų, nepriverčia nors kiek rimčiau pasižiūrėti į Jo žodžius, nėra tikėjimas, kurio esmė – pasitikėjimas; galbūt galima tik pasakyti, kad esate priėmę tam tikrą intelektualinę teoriją apie Jį.



Į klausimą, kas svarbiau, darbai ar tikėjimas, Biblija atsako vienu stulbinančiu sakiniu. Pirmoji jo pusė skamba taip: "Darbuokitės savo išganymui su baime ir drebėdami", tarsi teigianti, jog viskas priklauso nuo mūsų pačių ir nuo mūsų gerų darbų. Bet antrosios šio sakinio dalies žodžiai – *"nes Dievas iš savo palankumo skatina jus ir trokšti, ir veikti"* (Fil 2, 12.13) – tarsi parodo, kad Dievas daro viską, o mes nieko. Įtariu, kad kaip tik dėl to krikščionybėje dažnai turime problemų. Tačiau tokie rūpesčiai manęs nestebina. Matote, mes bandome dabar suprasti

ir atskirti tai, ką iš tikro daro Dievas ir ką daro žmogus, kai Dievas ir žmogus veikia drauge. Ir, žinoma, gali atrodyti, tarsi du žmonės darbuotųsi kartu: truputį vienas, truputį kitas.

Tačiau taip galvoti neteisinga. Dievas nėra toks. Jis toks pat mūsų viduje, toks pat ir išorėje: net jei mums ir pavyktų suprasti, kaip viskas vyksta, vargu ar žmogiška kalba pajėgtų tai išreikšti. O bandydama tai padaryti, kiekviena Bažnyčia suformuluoja savo nuomonę skirtingai. Todėl galima pastebėti, kad net tie, kurie iškelia gerų darbų svarbą, sako, jog reikalingas ir tikėjimas; ir tie, kurie pabrėžia tikėjimo reikalingumą, lieps daryti gerus darbus. Na, tai turbūt ir viskas, ką galiu pasakyti šiuo klausimu.

Manau, kad visi krikščionys sutiks su manimi, jei pasakysiu, kad nors krikščionybė atrodo visų pirma susijusi su moraliniais dalykais – su pareigomis ir taisyklėmis, su kalte ir dorybėmis – iš tikrųjų, nors ir ne be moralinių dalykų, ji veda mus kažkur anapus. Ten esama šalies, kurioje apie tai niekas nekalba, nebent juokais. Kaip veidrodis atspindi šviesą, taip kiekvienas jos gyventojas spinduliuoja gerumu. Bet jie to nevadina gerumu. Išvis to nevadina niekaip. Jie ir nemąsto apie tai. Jiems labiau rūpi išlaikyti dėmesio centre patį gerumo šaltinį. Bet kai tik mes panūstame visa tai išvysti, atsiduriame ties mūsų, žmonių, pasaulio riba. Už jos mūsų akys mažai ką begali matyti; bet yra daug žmonių, galinčių matyti už mane toliau.

Žurnalas "Prizmė" 97/2 (ištrauka iš Mere Christianity, vertė Vitalija Norvilienė)

Frensis Dreikas. Kapitono malda

„Būk drąsus ir labai stiprus!“ ir „Nebijok!“ - dažnai Šventajame Rašte sutinkami žodžiai. Visada gera skaityti drąsių žmonių biografijas, o ypač krikščionių - pasišventusių Dievui ir nebijousių rizikuoti gyventi dėl Kristaus. Gyvenime dėl Kristaus esama rizikos - rizika yra sekti Juo, nes Jis ne visada veda ten, kur mes norime eiti, bet gyvenimas dėl Kristaus vertas mūsų visiško pasišventimo. Esame šaukiami drąsiai sekti Viešpačiu ir nebūti pasyvūs. Bet regėsime vaisius tik tada, jei kartu su Pauliumi tarsim: „*Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus.*“ (Gal 2, 20)



Frensis Dreikas

Prieš kurią laiką radau labai drąsą maldą. Jos autorius - seras Frensis Dreikas (1540-1596). Pirmasis anglų kapitonas, apkeliavęs aplink pasaulį, Anglijos gynėjas nuo ispanų, seras Frensis Dreikas gimė protestantų šeimoje. Kai į Škotijos sostą atsisėdo karalienė Marija, kuri buvo katalikė, ir Devono apylinkėse, kur gyveno F. Dreiko šeima, kilo daug religinių bruzdėjimų, Dreikai persikėlė į Kentą ir apsigyveno sename laive. Vėliau Dreiko tėvas tapo evangelikų pastoriumi.

Kai Frensiui sukako 23 metai, jis tapo pirmojo savo laivo *Judith* kapitonu. Vėliau, tapęs geru Anglijos karalienės Elžbietos I draugu, F. Dreikas dažnai keliaudavo į Ispaniją ir Karibų salas. Apie 1577 m. karalienė Elžbieta I patikėjo F. Dreikui atlikti žygį aplink pasaulį, o 1581 m. išventino jį ir riterius. Paskutinį kartą jis išplaukė į jūrą 1596 m. sausį. Kelionės metu jis mirė netoli Panamos krantų ir buvo palaidotas jūroje. Frensis Dreikas, kuris gyvenime patyrė daug pergalių ir daug pralaimėjimų, išliko optimistiškas ir drąsus, ištikimas tikėjimui ir evangeliškam mokymui. Mūsų laikus pasiekė jo užrašyta *Kapitono malda*.



*Supurtyk mus, Viešpatie,
kai esame per daug savimi patenkinti,
kai mūsų svajonės išsipildė, nes mes svajojome per mažai,
kai mes atvykome saugiai, nes plaukėme per arti kranto.*

*Supurtyk mus, Viešpatie, kai daiktų pertekliuje prarandam gyvybės vandens troškulį;
kai išimylėję gyvenimą nustojame svajoti apie amžinybę,
o stengdamiesi sukurti naują žemę
leidžiame mūsų naujo dangaus matymui apsiblausti.*

*Supurtyk mus, Viešpatie, kad išdrįstume drąsiai plaukti pavojingose jūrose,
kur audros įrodys Tavo meistriškumą,
kur pamesdami žemę iš akių išvysime žvaigždes.
Prašome Tavęs patraukti mūsų vilčių horizontus
ir stumti mus į ateitį stiprybėje, drąsoje, viltyje ir meilėje.*

Meldžiame mūsų Kapitono vardu, kuris yra Jėzus Kristus.

Frensis Dreikas, 1577 m.

Ar išdrįstume taip melstis?

Paruošė Jurga Karosaitė

Mūsų kalendorius



*Bendruomenė su svečiais
po metinės šventės 2023 m.*

Jei Viešpats leis, planuojami tokie bendruomenių ir Sąjungos renginiai:

Liepos 21 d. – Pranešame ir primename, kad Ylakių evangelikų baptistų bendruomenė liepos 21 dieną rengia metinę padėkos Dievui šventę už 119 tarnystės metų.

[Kviečiame apsilankyti! Šventės pradžia 12 val.](#)

[Norėdami gauti "Tiesos Draugas Ekstra" naujienlaiškį, spauskite čia](#)

Lietuvos evangelikų baptistų
bendruomenių sąjunga

Valstybės pripažinta
krikščioniška bendrija

Kranto 2-oji g. 5,
45263 Kaunas

[tde\(at\)baptist.lt](mailto:tde(at)baptist.lt)
www.baptist.lt

Įmonės kodas 192077697
AB SEB Vilniaus Bankas
Banko kodas 70440
Sąskaitos Nr.
LT79 7044 0600 0415 1925